

[J. S. Foget.]

er et af de mange Overgreb, som beviser Regeringens og Fagforeningernes Magtsyge, og som Befolkningen i Almindelighed vil reagere over for.

Jeg skal ikke i nogen Maade forsøge at give Regeringen Raad, men jeg vil kun minde om, at det var Overgreb af samme Art, der førte til de spanske Tilstande og til Indførelse af Diktatur i Tyskland og Italien, og kan vi ikke fortsat herhjemme opnaa en rolig Udvikling paa Demokratiets Grund, da er Regeringen Skyld i det, selve det demokratiske System undergraves ved den Art Overgreb.

Man ynder at give det Udseende af, at det er stakkels forfulgte Landarbejdere, som man vil værne gennem saadanne Foranstaltninger. Vi har set af det, jeg her har fremholdt, at Landarbejderne selv frabeder sig et saadant Værn. Man søger saa at stille Forholdet saaledes op, at man i Landbruget giver for smaa Lønninger. Dette er i Realiteten ikke Tilfældet. Naar man vil sammenligne med, hvad der betales for tilsvarende Arbejdskraft i Byerne, saa maa man ydermere indrømme, at medens Byvirksomhederne i Almindelighed har Evne til at betale, saa mangler Landbruget denne Evne. Lønningerne ligger meget uens Landet over, og de Tariffer, som Arbejdsmandsforbundets Medlemmer præsenterer, ligger ogsaa vidt forskelligt. Men jeg vil fastholde, at Landbruget betaler en relativt høj Løn, naar Hensyn tages til Betalingsevnen.

Ingen er imidlertid mere interesseret i at give rimelige Lønninger end Landbruget selv — det er den bedste Sikkerhed for at faa kvalificeret Arbejdskraft —, og at Viljen hertil har været til Stede, viser Statistikken tørre Tal, idet Lønningerne er steget, samtidig med at Betalingsevnen er faldet. I Konkurrencen om den kvalificerede Arbejdskraft er Landbruget handikappet, thi medens Industrien har en Afkastningsevne paa 15, 8 pCt., har Landbruget kun haft en Afkastningsevne paa 2,5 pCt. i de senere Aar. Naar Landbruget til Trods herfor alligevel følger ganske godt med i Lønningerne, burde man ikke samtidig rette Bebrejdelser mod Landbruget og ødelægge Arbejdsforholdene ved voldsmæssige Indgreb. Landbruget har hidtil været Offer for Magthaverens Luner. Noget saadant kan gaa til en Tid, men vil man forlange større Ydelser af Landmændene i Fremtiden saavel med Hensyn til Lønninger som Skatter, maa man ogsaa skabe Betalingsevne.

Man forlanger, at en Landmand skal betale den samme Løn som Spritfabrikkerne.

I Virkeligheden er dette illustrerende. Spritfabrikkerne har det mest deciderede Statsmonopol, medens Landbrugets Indtægter er bestemt af Udlandets Dumping. Vil man give Landbruget samme Indtjeningsmuligheder som Spritfabrikkerne, mod at det til Gengæld giver tilsvarende Løn, vil jeg ikke være bange for at afslutte en saadan Handel.

Vi har da ogsaa set, at saavel denne Sag som den nylig paa Fyn verserende Sag og den i Øjeblikket verserende Sag paa Klintholm alle gaar ud paa det samme, nemlig at tvinge Landmændene ind i en kollektiv Overenskomst. Kammerherre Scavenius udtaler som Winther, Skudshale, at han ikke har haft nogen Konflikt med sine Folk, og at Strejken som saadan har været ham ligegyldig, hvorimod dette, at man forhindrer Afsætning af Gaardens Produkter, vil paaføre ham mægtige økonomiske Tab. Naar Landbruget vægrer sig ved at gaa ind paa saadanne kollektive Overenskomster, er Grunden ikke mindst den, at Landbruget ikke som Industrien er i Stand til at væge sig mod ublu Krav, idet Landbruget ikke er i Stand til at erklære Lockout, et Middel, som Industrien ofte med Held har anvendt. Kommer Landbruget derfor ind i kollektive Overenskomster, er det fuldkommen prisgivet Fagforeningernes Forgødtbefindende. Derfor sætter Landbruget sig til Modværge, og derfor vil det blive Landbruget, der danner den største Modvægt mod uparlamentariske Styreformer og Magtmidler. Dette kan imidlertid ikke gøres af et splittet og uenigt Landbrug. Modstanden maa organiseres paa rent erhvervsøkonomisk Basis, og hertil medvirker en saadan Sag som denne i meget høj Grad. Medens vor Gruppe her paa Rigsdagen og i øvrigt Landbrugernes Sammenslutning hidtil har været ene om at ville skabe en saadan Organisation, har vi nu den Glæde at se, at ogsaa andre slutter op herom. Landbrugsraadets Præsident, Hauch, udtalte saaledes med Henblik paa Skudshale-Affæren den 7. Oktober i Aarhus, at nu skulde Sammenholdet staa sin Prøve, og han udtalte den 17. Oktober til „B. T.“:

„Det bliver endelig Kamp mellem Landbruget og Fagforeningerne; efter min personlige Opfattelse kan Landbruget ganske givet ikke finde sig i Fagforeningernes Tyranni, og de forskellige Landbrugsorganisationer vil være i Kontakt med hinanden. I Løbet af i Morgen eller maaske først i Overmorgen afgøres det, hvilke Veje man vil gaa.“

Og han slutter med at sige:

„Det er selve Retssikkerheden i vort Samfund, det gælder.“